2 Ioan - Comentarii Jean Koechlin

După ce, în prima lui epistolă, a prezentat trăsăturile adevărului, apostolul ne înfăţişează în două scurte scrisori acest adevăr „în umblare“. Şi aici el nu alege ca exemplu un părinte în credinţă (1 Ioan 2.13), ci o doamnă creştină, împreună cu copiii ei, dintre care unii, spre marea lui bucurie, umblau în adevăr. Tineri creştini, să ştiţi că nimic nu-i bucură mai mult pe aceia care vă iubesc decât să vadă că voi nu numai că cunoaşteţi, ci şi că umblaţi în învăţăturile Cuvântului (v. 4; 3 Ioan 4). Purtarea copiilor este proba care arată dacă o casă creştină este condusă după adevăr. Într-o epocă în care totul este corupt, căminul este ultima celulă în care copilul poate să se dezvolte la adăpost de întinăciune. Dar adevărul trebuie apărat împotriva vrăjmaşilor de afară (v. 10; Fapte 20.30). Adevărata dragoste ne obligă să nu primim nimic de la asemenea persoane. Am suporta noi ca un vizitator să ne spună minciuni despre cineva care ne este foarte drag? Şi cine ne este mai drag decât Domnul Isus? O creştină, un copil întors la Dumnezeu au competenţa nu să discute cu asemenea persoane, ci … să le închidă uşa. Adevărul este comoara noastră cea mai mare. Să nu facem vânzare cu el! (Proverbe 23.23).